een psychologische roman
van
Hugo Manders

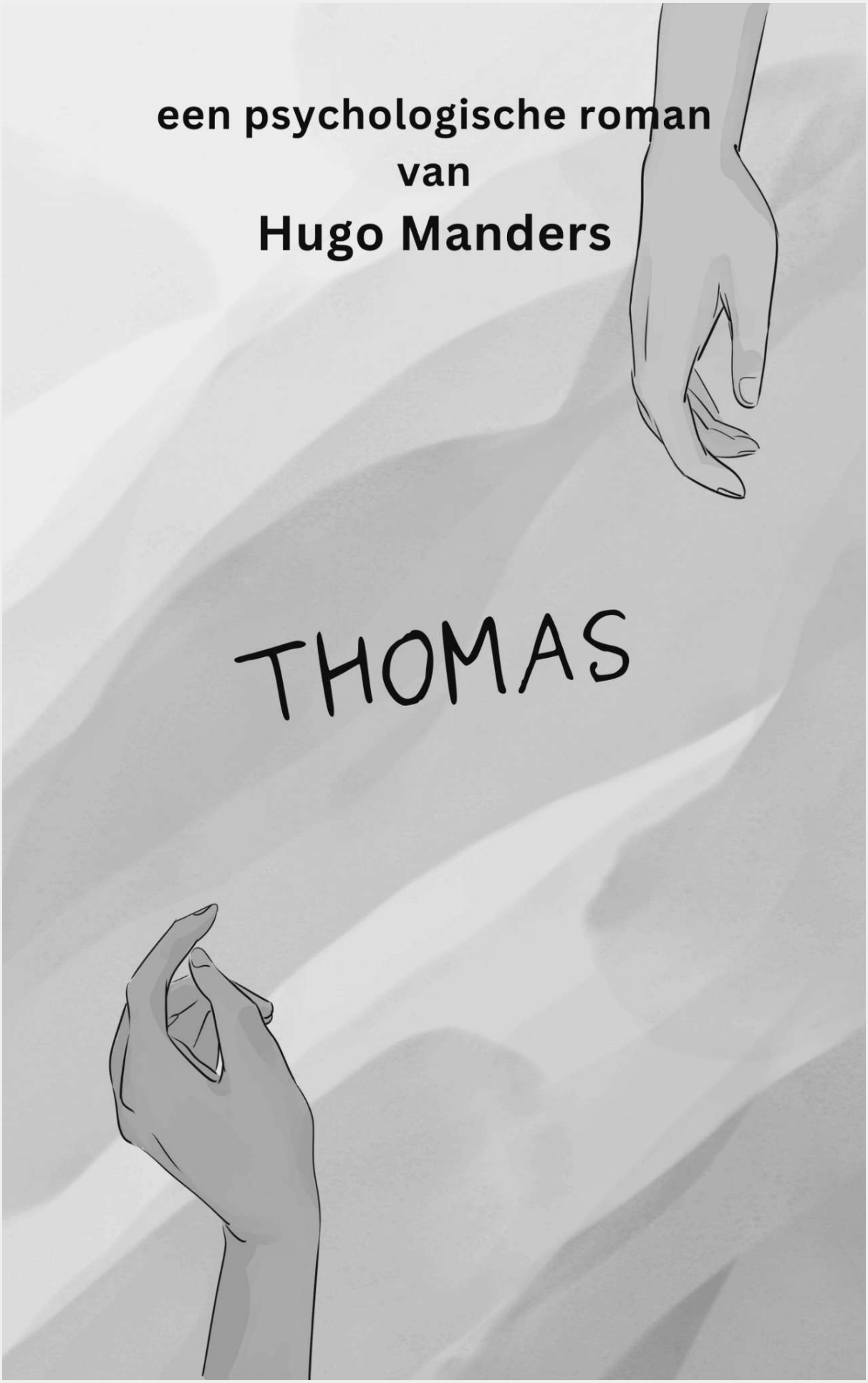

Het was een harde klap.
Geen vuist. Geen scheldwoord. Geen duw in de gang.
Gewoon één klap.
Niet op mijn gezicht, maar recht door mijn hoofd heen.

Wist ik veel.

Ik ben Thomas. Ik schrijf boeken.
Over mezelf. Over anderen. Over dingen die gebeurd zijn en dingen die hadden kunnen gebeuren.
Dit is geen verhaal dat ik verzonnen heb. Dit is hoe het begon.

De klap deed pijn. Meer dan ik wilde toegeven.
Ik wees, zonder echt te weten waarom.
“Hij. Hij deed dat.”

Meneer Woensdag draaide zich om. Zijn stoel kraakte.
Ik wees naar de schoolfoto aan de muur.
Naar Jasper.

Hij kneep zijn ogen samen, alsof hij iets zocht wat er niet was.
“Sorry, Thom,” zei hij uiteindelijk.
“Maar als hij geen geweld heeft gebruikt, kan ik hier écht niks mee.”

“Oh.”

Dat woord bleef tussen ons in hangen.
Ik stond op en liep weg. Weg van zijn kantoor. Weg van school.
Buiten voelde ik niks. Geen boosheid. Geen verdriet.
Alleen een soort stilte in mezelf, alsof iemand het geluid had uitgezet.

Ik liep tot aan het hek. Bleef staan.
Mijn handen trilden. Dat viel me pas op toen ik ze probeerde stil te houden.

Ik hou van Jasper.
Dat is het probleem. Of misschien juist niet.

Ik draaide me om en liep terug.

“Meneer,” zei ik, toen ik weer voor hem stond.
Hij keek op, zichtbaar geïrriteerd.
“Doe er iets aan.”

Hij zuchtte. Die vermoeide zucht van volwassenen die vinden dat alles altijd ingewikkeld is.
“Wat wil je dat ik doe, Thomas?”

Ik dacht niet na. Ik voelde alleen die klap weer.
“Maak hem dood.”

Het klonk vreemd rustig. Alsof ik een broodje bestelde.

Meneer Woensdag verstijfde.
“Sorry… wat zei je?”

Ik opende mijn mond, maar er kwam niks uit.
Pas toen begreep ik het zelf.
Ik wilde hem niet dood.
Ik wilde dat het stopte. Dat ík stopte.

Hij zei niets meer.
Ik ook niet.

Na een paar seconden zei hij:
“Ga naar huis, Thom. We praten hier later over.”

Ik knikte. Dat was makkelijker dan uitleggen.

Op de gang liep ik langs de ramen.
In de weerspiegeling zag ik mezelf.
Ik herkende die jongen niet.

Bij de uitgang stond Jasper.
Alsof hij op me wachtte.
Hij keek me aan en glimlachte.

“Alles goed?” vroeg hij.

Jasper wist het al voordat ik iets zei.
Dat zag ik aan zijn ogen. Aan die kleine glimlach die net iets te laat kwam.

“Alles goed?” vroeg hij.

Ik knikte. Dat was sneller dan eerlijk zijn.
“Ja.”

Hij liep naast me mee naar buiten, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was.
Alsof hij niet precies wist wat hij had gedaan. Of misschien juist wel.

“Je was lang weg,” zei hij.

“Moest praten,” zei ik.

“Met wie?”

“Met niemand.”

Dat was een leugen, maar een makkelijke. Jasper hield van makkelijke dingen.
Van duidelijke grenzen. Van woorden die niet te diep gingen.

We liepen zwijgend verder.
Zijn schouder raakte de mijne. Per ongeluk, natuurlijk.
Ik verstijfde.

“Het was maar een grapje,” zei hij ineens.

Ik bleef staan.
“Wat?”

Hij draaide zich naar me toe. Zijn gezicht stond open, bijna onschuldig.
“Wat ik zei. Het was maar een grapje, Thom. Je moet daar niet zo zwaar aan tillen.”

Daar was hij weer.
De klap.

“Je weet dat ik dat niet leuk vind,” zei ik.

Hij haalde zijn schouders op.
“Je maakt het groter dan het is.”

Dat deed pijn. Meer dan ik had verwacht.
Omdat hij gelijk klonk. Omdat hij altijd zo klonk.

Ik keek naar de grond.
“Je zei het voor iedereen.”

“Ja, en?”
Hij lachte. Zacht. Te zacht.

Ik voelde mijn hart bonzen.
“Je zei dat ik—”

“Rustig,” onderbrak hij me.
Hij stapte dichterbij. Te dichtbij.
“Ik zei niks wat niet waar is.”

Ik keek hem aan.
“Dat meende je niet.”

Hij zweeg even.
Toen glimlachte hij weer.
“Nee. Natuurlijk niet.”

Maar zijn ogen zeiden iets anders.

“Je houdt toch van me?” vroeg hij.

Daar was de echte klap.

Ik knikte opnieuw.
Ik wist niet meer hoe ik anders moest reageren.

“Zie je wel,” zei Jasper.
“Dan is er niks aan de hand.”

Hij liep weg. Liet me staan bij de fietsenrekken.
Alsof hij me iets had gegeven in plaats van afgenomen.

Ik bleef nog even staan.
Mijn telefoon trilde in mijn zak.

Onbekend nummer.

We moeten praten over wat je tegen meneer Woensdag hebt gezegd.

Mijn keel trok samen.
Ik had niemand iets verteld.
Tenminste… dat dacht ik.

Ik keek op.
Jasper stond aan de overkant van het plein.
Hij keek niet om.

Maar ik wist ineens zeker:
hij had alles gehoord.

Het scherm lichtte weer op.
Nog een trilling. Alsof mijn telefoon ongeduldig werd.

Onbekend nummer:

Je denkt dat hij je begrijpt. Dat doet hij niet.

Mijn vingers werden koud.
Ik keek om me heen, maar het plein was bijna leeg. Alleen het geluid van fietsen, stemmen in de verte.
Jasper was nergens meer te zien.

Ik typte niets terug.
Dat voelde veiliger. Alsof stilte me kon beschermen.

Maar het scherm lichtte opnieuw op.

Wat je bij meneer Woensdag zei, was niet zomaar iets.

Mijn hart bonsde.
Niemand had dat mogen horen. De deur was dicht geweest. Ik had gefluisterd.
Toch wist iemand het.

Ik liep. Richting huis, zonder echt te weten of dat een goed idee was.
Elke stap voelde gevolgd.

Je wilde dat het stopte.

Mijn adem stokte.
Dat had ik niet gezegd.
Dat had ik alleen gedacht.

Ik bleef staan bij de brug. Water onder me, donker en traag.
Mijn handen trilden terwijl ik eindelijk antwoordde.

Ik:

Wie is dit?

Het duurde langer dan normaal. Te lang.
Alsof de ander genoot van het wachten.

Iemand die luistert.

Mijn maag draaide zich om.
“Ik word gek,” fluisterde ik tegen niemand.

Nee, Thomas. Je wordt wakker.

Die naam.
Niemand gebruikte mijn volle naam. Jasper niet. Meneer Woensdag niet.

Ik liep verder, sneller nu.
Mijn hoofd zat vol vragen die geen antwoord wilden worden.

Jasper noemt het een grap.

Ik slikte.

Hij noemt jou gevoelig.

Ik voelde woede opkomen. Eindelijk iets echts.

Ik:

Hou hiermee op.

Drie puntjes verschenen. Verdwenen.
Toen:

Hij zei: “Als jij het vertelt, maak ik er iets van dat jij nooit meer kwijt raakt.”

Mijn benen gaven bijna mee.
Dat moment. Dat ene moment op het plein, weken geleden.
Ik had het verdrongen. Omdat ik van hem hield. Omdat ik wilde geloven.

Ik:

Dat zei hij niet.

De reactie kwam meteen.

Wil je echt dat ik het bewijs stuur?

Ik staarde naar het scherm.
Bewijs betekende dat dit niet in mijn hoofd zat.
Maar bewijs betekende ook dat iemand anders alles wist.

Nog één keer, verscheen er.
Wie beschermt jou eigenlijk?

Ik stopte met lopen.
Mijn huis was in zicht. Het licht in de woonkamer brandde.

Toen kwam het laatste bericht.

Niet Jasper. Niet de school. En straks… misschien jijzelf ook niet meer.

Mijn telefoon ging op zwart.
Geen batterij leeg. Geen melding.
Gewoon dood.

Ik stond daar, alleen op straat,
en wist:
dit nummer zou niet verdwijnen.

Het had mij gevonden.

Hoofdstuk 2

De sleutel paste pas de tweede keer.
Mijn hand trilde te veel.

Binnen was het warm. Te warm.
De lucht rook naar eten van eerder die dag, naar iets vertrouwds waar ik geen zin in had.
Ik deed mijn jas niet uit. Gooide mijn tas op de grond.

“Thom?” riep mijn moeder vanuit de woonkamer.
“Hm,” zei ik.

Dat was genoeg. Dat was altijd genoeg.

Ik liep naar mijn kamer en liet me op bed vallen.
Niet liggen. Vallen.
Mijn lichaam was moe op een manier die slapen niet oploste.

Het plafond had een scheur die ik al jaren kende.
Ik telde hem. Één, twee, drie.
Mijn hoofd wilde stil zijn. Het lukte niet.

Mijn telefoon lag naast me. Zwart.
Ik draaide hem om. Alsof hij me aankeek.

Niet nu, dacht ik.
Niet nu.

Beneden klonk bestek. Een stoel die schoof.
Normale geluiden. Ze maakten me alleen maar leger.

Ik sloot mijn ogen.
En zag Jasper. Zijn glimlach. Dat halve lachje, net voordat hij iets zei dat bleef hangen.

Het was maar een grapje.

Mijn maag trok samen.
Ik draaide me op mijn zij en trok mijn knieën op.

Er trilde iets.
Niet mijn telefoon. Mijn borst.

“Eten!” riep mijn moeder.

“Zo,” loog ik.

Ik pakte mijn telefoon. Nog steeds niks.
Geen nieuwe berichten. Geen bewijs.
Alleen dat ene gesprek, stil maar aanwezig.

Ik legde hem onder mijn kussen.
Dat voelde veiliger dan hem wegleggen.

Beneden at ik zonder te proeven.
Mijn vader vertelde iets over werk. Mijn moeder knikte.
Ik knikte ook. Te vaak. Te snel.

“Gaat het wel?” vroeg ze.

“Ja,” zei ik.

Na het eten ging ik weer naar boven.
Ik deed het licht uit voordat het echt donker was.
Minder zien, minder denken.

Onder mijn kussen trilde het ineens.
Kort. Eén keer.

Ik haalde de telefoon tevoorschijn.
Geen bericht. Geen naam. Alleen één nieuwe melding:

Onbekend nummer:

Morgen.

Dat was alles.

Ik legde mijn telefoon terug.
Mijn hart bonsde te hard voor zo’n klein woord.

Hoofdstuk 3

De wekker ging te hard.
Alsof hij boos op me was.

Ik deed hem uit voordat hij zijn tweede piep haalde.
Mijn hoofd voelde zwaar, mijn ogen brandden.
Ik had niet echt geslapen. Alleen gelegen. Gedacht. Gewacht.

Beneden rook het naar koffie.
Mijn moeder was al aangekleed. Te opgewekt voor een dinsdag.

“Goed geslapen?” vroeg ze.

“Mm,” zei ik.

Dat betekende nee. Zij hoorde ja.

Ik fietste naar school met oortjes in zonder muziek.
De wereld ging langs me heen zonder geluid. Dat beviel me wel.

Bij het hek bleef ik even staan.
Het gebouw zag er hetzelfde uit. Baksteen. Ramen.
Alsof gisteren hier niet had plaatsgevonden.

Binnen was het druk. Gelach. Lockers die dichtsloegen.
Alles te luid.

“Thom!”

Jasper.

Hij stond bij de trap, leunend tegen de muur alsof hij hier thuishoorde.
Alsof hij niet wist wat hij had gedaan.

“Hé,” zei hij.
Zijn stem was licht. Normaal. Lief bijna.

“Heb je nog aan gisteren gedacht?” vroeg hij.

Ik haalde mijn schouders op.
“Beetje.”

Hij lachte.
“Zie je wel. Niks aan de hand.”

Hij boog iets naar me toe.
“Je keek zo dramatisch toen.”

Mijn maag draaide om.

“Kom,” zei hij. “We hebben bio.”

Hij pakte mijn arm. Niet hard. Precies zacht genoeg.
Ik liet het toe. Dat deed ik altijd.

In het lokaal ging hij naast me zitten.
Zijn knie tegen de mijne. Zijn pen tikte op tafel.

De docent begon te praten. Iets over cellen.
Ik hoorde alleen woorden zonder betekenis.

Mijn telefoon trilde in mijn broekzak.
Ik bewoog niet.

Nog een trilling.
Ik durfde te kijken.

Onder de tafel pakte ik mijn telefoon.

Onbekend nummer:

Hij doet alsof het normaal is.

Mijn adem stokte.

Jasper fluisterde:
“Met wie app je?”

“Niemand,” zei ik te snel.

Hij glimlachte.
“Goed.”

Mijn scherm lichtte opnieuw op.

Let op wat hij vandaag zegt.

Ik keek naar Jasper.
Hij keek terug. Te lang.

“Alles oké?” vroeg hij hardop.

De docent keek op.
“Thomas?”

Iedereen keek nu.

“Ja,” zei ik. Mijn stem was hees.
“Alles oké.”

De docent knikte en ging verder.
Maar Jasper bleef me aankijken.

Onder tafel voelde ik zijn hand mijn knie raken.
Een waarschuwing. Of een belofte.

Mijn telefoon trilde nog één keer.

Het begint nu.

Hoofdstuk 4

De kamer van de psycholoog was stiller dan ik had verwacht. Niet ongemakkelijk, maar voorzichtig. Alsof de stilte wist wat ze deed.

Ik zat op het puntje van de stoel. Mijn handen in mijn mouwen verstopt.

“Vertel me wat er de laatste tijd speelt,” zei ze.

Ik begon bij het slecht slapen. Bij school. Bij hoe mijn hoofd nooit echt uitging. Pas toen ze doorvroeg, zei ik zijn naam. Jasper. Mijn stem werd zachter toen ik over hem sprak.

“En het nummer?” vroeg ze.

Ik vertelde haar over de berichten. Over hoe ze dingen wisten die niemand hardop had gehoord. Over dat ene woord. Morgen.

Ze knikte langzaam. Ze schreef niets op.

“Wat jij beschrijft past bij een stressstoornis,” zei ze. “Je lichaam staat al te lang op scherp. Dat maakt je gevoelig voor controle, voor dreiging, zelfs als die subtiel is.”

“Dus ik verzin het niet?” vroeg ik.

“Nee,” zei ze. “Maar dat betekent ook niet dat alles wat je voelt van jou is. Soms komt druk van buitenaf precies daar terecht waar je het kwetsbaarst bent.”

Ik dacht aan Jasper. Aan hoe hij altijd wist wanneer ik zweeg.

Toen ik buiten stond, voelde de lucht scherper. Ik haalde diep adem en liep niet naar huis. Mijn voeten brachten me naar het bankje achter de gymzaal.

Jasper zat er al. Alsof hij wist dat ik zou komen.

Ik bleef staan. “Jij was het.”

Hij keek op. Zuchtte. Niet gespeeld.

“Ja,” zei hij. “Ik was het.”

“Waarom?” vroeg ik.

“Omdat je veranderde,” zei hij. “Omdat je steeds minder zei. Ik was bang je kwijt te raken.”

“Dus besloot je me in de gaten te houden.”

Hij knikte. “Ik dacht dat ik je hielp. Dat ik je beschermde tegen dingen die groter zouden worden.”

“Je maakte ze groter,” zei ik. Mijn stem trilde, maar ik bleef.

Het was even stil.

“Het spijt me,” zei hij. “Echt.”

Ik ging naast hem zitten, met ruimte ertussen.

“Ik heb een stressstoornis,” zei ik. “Van altijd opletten. Van mezelf kleiner maken.”

Hij keek me aan. Dit keer zonder glimlach.

“Ik wil dat niet meer,” zei ik. “Niet voor jou. Niet voor niemand.”

“Ik ook niet,” zei hij. “Ik wil je niet controleren. Ik wil leren hoe ik bij je kan zijn zonder je pijn te doen.”

Ik keek naar onze handen tussen ons in.

“Dat kan alleen als we opnieuw beginnen,” zei ik. “Langzaam. Met alles open.”

Hij knikte. “En als jij iets zegt, luister ik. Echt.”

Ik ademde uit. Voor het eerst voelde dat niet als toegeven.

“Dan wil ik het proberen,” zei ik. “Maar niet zoals eerst.”

Hij schoof iets dichterbij. Niet te snel.

“Dan zijn we samen,” zei hij voorzichtig. “Maar beter.”

“Dus… Wil je een relatie, schat?” zei Jasper.

“Ja! Sorry ik had het eerder moeten vertellen, sorry, sor-”

Jasper onderbrak mijn zin. “Weet je, het maakt niet uit. Ik houd van je zoals je bent.”

“Dank je wel!”

Ik pakte zijn hand. Hij pakte terug, zonder druk.

Het onbekende nummer bleef stil.

En deze keer voelde dat niet als leegte, maar als rust.